

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

szerda

65. szám.

Pest, július 4-kén 1849.

E lap megjelenik minden nap estve, vasárnapot kivéve.

Előfizetés júliustól december végeig Budapesten házdíjával 5 fr., vidékre postán horitékban 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országút Knewalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Pest július 4.

Hadsergeink állásáról az alább közlendő kormányi placat ad némi felvilágosítást.

Az egész főváros a legújabb vezéri változásokról beszél és a boszuság leirhatlan.

Meg nem foghatja senki, hogy mi bajok van egy némellyeknek most ismét Görgeivel.

Ezt bár kitől eredjen, türni nem lehet. Az utóbbi kinevezésekből ítélve az ember nem tudja mit gondoljon. Ki parancsol Magyarországon? Felelős kormányunk van-e, vagy e mellett uralodik még egy titkos honi, védegyleti camarilla is?

Azt, hogy Mészáros generalissimusnak van kinevezve, nem tudta senki, ha van ilyen rendelet, az a közönség szeme elől eltakargatott.

Csak azt olvastuk, hogy ezen generalissimus, egy vice-generalissimust, vagyis egy generalior nevezett ki.

Mi oda látszik mutatni, hogy ezen generalior már most egy pár pusztán csak generalist vezéri helyéből le akarna tenni.

Nem titkolózunk, miről a városban a háromhetes gyermekek is beszélnek.

Arról van a szó, hogy Görgeit letegyék.

S miért, mert ugymond nem akar engedelmesskedni.

Ez baj volna. Ezért Görgei nem csak letevést, hanem fejbe lövetést is érdemelne.

Hanem ha történetesen Görgei az afféle miután ellen merészkednék humillima representatiókat beküldeni, mellyeknek értelme oda menne ki, hogy egy pár ember szörnyen követelné azt, hogy a hadi operatiók végtelen kárára vagy huszezer ember midig arra használtassék, hogy kedves urága személyöket estarászássa, akkor bizony nem tudja, mit gondoljon az ember.

A világhistoriának legeomicusabb jelenete az, hogy a kinevezett generalissimus, ki egyszersmind a teljhatalmu futárság dicső provincziáját is magára vállalta, menvén Komárom felé, mint járt ottan, s mint jöve onnan vissza.

Lesz ennek is ideje kiírni. Most még csak úgy mondogatják egymásnak az emberek.

Annyi bizonyosnak látszik, hogy Görgeinek nem igen lehetett ideje a levelet elolvasni, mert történetesen akkor, mint afféle makranczos nem engedelmeskedő ember, a hazának a szőnyi dicsőséget szerezte meg.

Megszerezte úgy, mint Isaszegnél, hol Kosuth mondása szerint Görgei a vezér s a harczoló közvitéz, szerepét egyenlőleg dicsőségesen viselte.

Félre az olyan boldogtalan ministeriummal, melly nem irtózik illy vészes percekben vezéri kravallokat előidézni.

És méginkább félre azért, mert nyomoru rendelkezéseivel árt legnagyobb erősségünknek: Kosuth óriás nevének.

Mert a közönség akaratlanul arra a gondolat-ra jó:

Hogy a hatalom legyen bárkinek kezében, mihelyt az le van téve, király, elnök, kormányzó azonnal féltékeny kezd lenni.

És megjelennek változtatott alakban mindazon symptomák, miként az emberigyengeségek, a körülevők befolyásai stb. mellyek eddig csak a korona alól szoktak kikukucsálni.

És illy félreértésektől nem tudják a ministerek megóvni a kormányzó nevét? Iszonyu!

Kormány-e ez a mienk?

Nem az. Dehogyan az.

Mit mivelte tegnap. Borzasztó statariumot hirdetett ki azok ellen, kik a magyar jegyeket elfogadni nem akarják.

Ez magában nem roszul hangzik, mert valóban azok, kik a magyar jegyek hitele ellen cselekesznek, a hazaárulók első rangú vétkesei közé tartoznak.

Igen de a ministerium nem tudja, nem érti, mit beszél. Halálos büntetést mond olyan vétkekre, mellyet senkire a világon rábizonyítani nem lehet.

Nincsen-e a gyermeknek is annyi esze, hogy nem mondja azt, hogy ő a magyar jegyet el nem veszi, hanem szab árujának olly magas árt, mellyet senki meg nem fizet.

Bankjegyek hitelét nem statariumokkal lehet fentartani.

Hanem fentartani lehet egyedül úgy, ha a kormány erőt és határozottságot mutat.

Szemere kikiáltotta hogy ő forradalmi kormány, és viseletéből kávénéike-kormánynak tekintheti mindenki.

Tudja-e azt Szemere, mit tesz forradalmi kormánynak lenni?

Annyit tesz, mint magát a legmerészebb koczkára kitenni.

Annyit tesz, mint a szabadság szent nevében megragadni a veres lobogót, s tudni győzni vagy meghalni.

Oda engedni az ügy szentségeért még jó nevéket is, melly sirjaink felett egy ideig még fennmarad, mert ha legyőzetünk, Európa zsarnokainak lesz gondja rá, hogy a késő kor rólunk csak megvetéssel tudjon emlékezni.

Azonban Szemere előtt a forradalmi elv sem volt több, mint pusztá szó, miként azt demociájának híres magyarázatában volt szerencsénk tapasztalhatni.

Midőn a nemzet hallotta, hogy a ministerelnök a forradalmi zászlót tüzte ki, tapsolt egész erejéből, s azt mondta: a forradalom erős koczkajáték, ollyanba csak határozott és erélyes ember kap bele. Hozanna Szemerének!

De ime! a vész, melly a határozott és szilárd jellemet, miként az aranyat a tűz, szokta megpróbálni, a forradalmi ministerből egy reszkető várat csinált.

A Hozannák megszűntek. A zsiros hivatalokra kinevezett táblabirák elsompolyognak, s a kormány a gyeplőket ama ragadó mének legszajabbjai, az események, közé oda dobja.

Igy történt az, hogy a fővárosi nép látván azt, hogy a kormány önmagában nem bizik, hogy kormánya viharos időkben lábainak szilárdságát elvesztette, nem tud megállani, kapkod fűhez fához s minden szalmaszálhoz, épen nem csudálatos dolog, ha pénzjegyeinknek a tegnapi crisist ki kelle állniok.]

Nem kell olly szigoruaknak lenni az emberek megítélésében.

Különösen pedig a pénzjegyek hitelére soha sem lehet argumentum a statarium.

Oda figyelmeztetés kell. Oda jó példa kell. Oda az szükséges, hogy a nép lássa, hogy neki s vezetőinek egy sorsa leend.

Ne azt lássa a nép, hogy neki kezében marad egy jegy, melly addig, mig az ellenség a fővárost tartani fogná, meg lehet érték nélküli, sőt veszedelmes is lehetend, ellenkezőleg a kormány

emberei a vész közelegettének már csak távol hírére is szétfutnak.

A kinek önmagában és saját intézkedéseiben bizodalma ninesen, s azt olly fenhargon s kétségbevonhatlanul mások előtt is kitünteti, nem követelheti, hogy mások bizzanak benne.

Hanem megkivánja a nép, hogy midőn bizodalmat követelnek tőle, a követelők azt megérdemeljék.

Mutassanak ezek szilárdságot. Figyelmeztessék a népet a vész nagyságára, de ne engedjenek senkit kétségbe esni.

De olly viselet mellett, mint a kormányé, más országban az illyen embereknek esufosan meg kellett volna szökni, mert a bátor nép, melly százezerével küldé saját vérét a harcra, és adott ujonezot annyit, sőt többet, mint a kormány kivánt, a politikai poltronságot nem tűrheti.

Az ellenség az első berohanáskor rettenetes erővel jött, hadainknak vissza kellett vonulni. Hiszen nem is rohant volna be, ha legalább is enynyi sükerről, mennyit eddig aratott, biztos nem lett volna.

Azon kétségbeesett modor, mellyel a kormány emberei megszöktek, vagy legalább melly szerint magukat Reiserfertignek tették, még nagyobb pénzerisist is okozhatott volna.

És hogy e crisis ma már nevezetesen javuló állapotban van, azt gondolja a minisiterelnök, hogy oktalan statarium hirdetéséből származott?

Nem. Egyedül annak köszönhető, hogy a kormányzó visszajött, s hogy a főváros intelligens lakosaiban több energia mutatkozott, mint a kormányban, s hogy ezek a minisiterék kétségbeesésére nem sokat hajtottak, hanem először csak megütözköztek magokban, később kezdtek gondolkodni egy kicsit, s végre megveték azokat, kik e vészes időkbén magokat a haza szent szine előtt olly törpéknek mutaták be.

Isten őrizze meg másutt milly szomorú következése volna annak, ha egy magát forradalmi-nak nevező kormány illy vénbanya módjára viselné.

A mellett hogy az illy egyének egy perc alatt megvolnának bukva, sőt tán leveretve, és mint a nép ámitói és csalói, az utcákon meghurczoltatva volnának, még a szabadság ügye is mellyet vezéreltek, el volna veszve.

Nálunk ezen szomorú demonstratiókra sem idő sem szükség ninesen, sőt alig is tartozik a lehetőségek közé.

Miért? Mert a közönség érzi, hogy ezen emberektől, kik magok alól a gyékényt ki hagyják rántani, többé sem jót sem rosszat nem várhat.

Ők ma már rendelkezéseknek formáját birják, lényegét többé nem, azt a mult nehány kerengések alatt a sors kezeikből kifacsarta.

A minisiteri hatalomból a percztől fogva semmi sem áll. Ők csak papirt tudnak ezentul rontani.

Áll egyedül még Kossuth roppant neve és mindenható befolyása a népek lelkére és áll a hadsereg, melly dicső vezérei alatt egyig el hull, ha kell, de az ellenségnek meg nem adja magát.

Ebben van reménye a hazának.

És e reménységében nem fog esatlatkozni. Legkevésbbé pedig azon ok miatt, hogy Szemere et compagnie elaléltak, mint a halak, midőn a viz róluk lefoly és szárazan maradnak.

A haza Kossuthra tekint, mint vezető lélekre és tekint a dicső hadseregre mint azon törhetlen karra, melly Kossuth ezéljait végrehajtandja.

Magyar nép! ha egy perczig ingadoztál is saját magad által kibocsátott pénzjegyeid iránt, ne nézd te tovább minisitereidnek kapkodásait.

Fordulj el azoktól, kik téged statariumokkal fenyegetnek. Ollyannal, melly a becsületes embert boszantja, a gazokat pedig utól nem érheti.

Hanem tekints magadra, tekints hadseregedre, tekints azon erős akaratodra, mellyel a hazát megvédeni elhatároztad magadat, akár menjenek véled a poltron vezetők, akár nem.

Kormány-e ez a miénk?

Nem az. De hogy az.

Vegyük csak kicsiben. Mi történik a Közlönnyel? komédia vagy tragoedia.

Soha ollyan fejeveszettséget, mióta a világ.

Hát uram fia a hirre, hogy a muszkamár csak husz magyar mérföldnyire van Pesthez, a belügyminisiter firkant egy „Miutánt” s felpakoltatja sajtóstul betüstől, Emődistől és Hazuchastul együtt az egész redactiot, s kiküldi őket, hová? nem tudni.

És ezalatt a kormány ön magát egyik leghatalmasabb fegyverétől, a sajtótól megfosztja.

És miért?

Mert a Közlöny személyzetét elküldte a világba vándorolni, miként Izrael fiai a pusztákban, adván nekik utmutatóul a villámlást és mennydörgést.

És aztán, ha a Közlöny sajtóját elvitték s Emödi hadnagy ur s Hazucha nem hadnagy ur elutaztak, már megszűnt itt Pesten az élet.

A kormánynak nines annyi lelke, hogy Budapest mintegy husz gyors sajtói közül egyet igénybe vegyen.

És aztán megszólítson egy becsületes kinézésű fiatal embert, hogy nézzen utána, miszerint a kormány rendeletei jól hibátlanul kiszedve a szokott alakban megjelenhessenek.

Vagy tán nines szüksége a kormánynak hirlapra?

Most! a legcriticusabb perczekben. Igy gondolkodik-e a kormány? Ha igen, akkor ön magát elitélte. Akkor bevallja, hogy az események kisdorták őket kerékvágásokból s a vaksors következményeinek feltétlenül megadták magukat.

Hogy a kormány olly élhetetlen s megdermedt, hogy magának egy organumot nem tud szerezni, azon a főváros végtelenül boszankodik.

Mindenki világosan kimondja a kárhoztató itéletet. Hogy az illyen kormány nem kormány, hogy az tiszteletet nem érdemel, hogy az szégyenére van azon nemzetnek, melly most Európában a legelső szerepet viszi.

Most hagyja magát a kormány saját organum nélkül, midőn a fővárosban a Marezuson kívül egy magyar lap sem jelenik meg!

A „Republica” azt sem mondta olvasóinak, hogy eb vagy kutya, hanem megfutott a muszka elől.

Ma reggel ismét következő placat jelent meg:

Ujabb tudósítás győzelmünkről a szőnyi sánczoknál.

Az ellenség 50,000 emberrnyi erővel Komárommal szemközt Duna jobbparti sánczainkat tegnap julius 2-kán megtámadta.

Eleinte az ellenség a sánczok első vonalát már-már bevette, de a melly bevette, a sánczokban lelta halálát.

Balszárnyát G ö r g e i egész Ácsig visszakergette, közepét s jobb szárnyát K l a p k a egy jól intézett huszártámadással elvágta, s így az ellenség minden helyen megfutamittatott.

A mi veszteségünk körülbelül 700 fő: az ellenségé ké t e z e r. A monostori sánczokban egész rakásokban feküdtek az ellenség halottjai.

Éljen a haza!

Pest, julius 3-kán 1849.

K o s s u t h L a j o s,
kormányzó.

1849. junius 16-ról

Egy köztüzér következő cikket küld nekünk.

Hatnapi ostromlása után Temesvárnak, egy jázsági d e r é k m a g y a r e m b e r Mihalai táborunkba jött, két huszár atyafiait meglátogatni.

Este bámulva nézték a majd csaknem esillagokig menő tüzes bombákat, sokáig tűnődtek a megfoghatlanságon, s kíváncsiságtól ingerelve azt mondja a két huszárnak: már ha itt vagyok s ha vissza nem mehetek is, s ha meglőnek is, mégis kimegyünk reggel megnézni minő lehet az a bomba.

Ki jöttek hárman, s még egyik sem látta közeletről, s kértek, hogy mutassuk meg a bombát hogyan küldik majd csaknem a csillagokig, s hogyan van hogy mindig ég mig le nem esik, s akkor hogy pattan olly nagyot, s ha leesik is sokáig ég, s még gyujt is, és a mi több hogyan van anynyi ereje, hogy a földbe egy öl mélységre bele megy, ugy annyira, hogy viz jön föl a földből utána, mind ezeket a legbámulatosabban kérde-

ék, mit az itteni bombász tüzerek neki fölfogha-
ólag megmutattak.

E közbe mondja a derék magyar ember,
gyar van-e Vigisgrecznek ilyen szép jószága,
le ugyan sok károkat tett már, csak nem minden
ázat összedöntött a várba, ezt már csakgyan
kos értelmes embereknek kell tudni, a kik ugy
e tudják dobatni, mint magok.

Oh, de szép, hanem ugyan veszedelmes itt
lenni, meg is süketülhet az ember, s az is igaz
ugyan, hogy megérdemlik aztán a jó fizetést, van
is tudom sok fizetések, szóla ő.

Mire egy közbombász fájlalva mondja: Bá-
tyám, mondták ezt már sokszor több okos embe-
rek, de mégis csak annyi fizetést kapunk, mint a
baka vagy más katona.

Erre azt feleli a néző, bizony pedig 3 annyit
érdemlenek.

E közbe egyik huszár egy gránátot látott
a földön, s mutatja sogorának mire így felel.

No lásd, ilyen kis bombát hozott a multkor
innen egy emberünk s ugy jártak vele, egy has-
rágós volt a házba, s éppen kenyérsütésre fűtöt-
ték a kemenczét, egy okos találkozott, a ki a go-
lyót megmelegítve tanácsolta hasára tenni, s ugy
is tett ő, betette a kemenczébe, s kevés vártatva
eldurrant a gránát a kemenczét szét döntötte,
a házat meggyújtotta, a beteg pedig ugy megije-
dett, hogy minden fájása elmúlt s kifutott a ház-
ból, azóta nem is volt hasrágása, ez igen jó or-
vosság.

A becsületes magyar ember ezt elbeszélvén,
megköszönte a megmutatást, s végre azt mondta,
többre becsülöm életemnél hogy ezt láttam.

B. g.

Tolnamegye.

Folyó hó 28-kán bizottmányi ülésünk levén:
a főispán tartalomdúzs megnyitó beszédében elő-
adta, hogy a közelmúlt terhes idő, miatt elhagy-
ni kénytetett hivatalát, melyre u. m. sem számolt
sem vágyott soha, a kormány rendelete folytán
most egy időre ujjolag felveszi. Meleg szavakban
hivta fel a tisztikart a néhol mutatkozó kihágá-
sok meggátolására: népünk félrevezettetését áta-
lánosságban érintve.

Felolvastatván az adókiivetés tárgyabani
pénzügyministeri rendelet, a rónokok, adókiivetési
választmányok s törvényszékek tagjai főispányi-
lag kinevezettek.

A központi főbirói hivatal Horibán János, az
alügyészi Kornis Antal lemondásával megürülvén;
az elsőre Damsics Lajos, emerre pedig Szelle
Sámuel nevezettek ki.

Ezekután kerületi törvényszékek alakítása
jövén elő; a földvári törv. széki szolgabíró kine-
vezése vitatkozásak tárgya lön. Azon elv győzött,
hogy ujjabb idők alatt a népben, némelly egyének
s családok irányában támadott ellenszenvre figye-
lemmel kell lenni.

Ugyanis Perczel Jenő völgyügyi csász. biztos

ügyünk iránt némelly német helységeinkben igen
rosz szellemet támaszta, bérgyilkos czimboráival
a németiséget faj háborura izgatja ellenünk, s né-
hol már véres összeütközések merültek fel. Ezen
járásbeli tisztviselőink elfogására is izgatván, a
horvátok közel lététől bátorított németiséget, azok
nem is közeledhetnek járásukhoz.

Kéty községe lelkésze által kerületi törvény-
széki ülnök Fonyó Benedek kineveztetése ellen
kifogást tett; s törvényszékiüktől elmozdítani
kérte. A 2-od alispán közvetlen átvevé a szót an-
nak védelmére „kifogást u. m. mindenki ellen le-
het tenni, a Kétyiek panaszát tehát mellőzendő-
nek tartja.“ Nem találkoztván más, ki a Kétyiek
sisyphusi munkájának neki görbedjen, a kineve-
zés maradt.

Megoldást vár, valljon jó tapintat e a tisztvi-
selők választásából — abnormis állapotunk mi-
att — mindedig kizárt bárány türelmű községek
panaszainak, mikre csak a legnagyobb kényszer-
rűségben vetemednek, egyenesen utját állani.
Népünk eddig nem igen részesült olly bánásmód-
ban, melly megtanította volna a reformot s jogait
felfogni. Mult évben az első ugy nevezett nép-
szerű tisztikar kinevezések által alakították, né-
hány hóval később a ker. törv. székek kinevezé-
sek által alkottattak, a mult évi népszerű tisztvi-
selőink nagyrésze az ellenséggel elszökvén, folyó
hó 12-kén tisztújítást kelle tartanunk, melly
szinte kinevezés által ment végbe, most pedig
száz egynehány tisztviselő neveztetett ki, s ezen
— abnormis állapotunk kényszerítette — örökös
kinevezések mellett, a nép bizalma és rokonszen-
ve majd ingadozik, majd megszűnik az öt éves
Ürményisták irányában.

Uraim! a néptermészetes ösztönrel bir kije-
lelni azokat, kiket vele hasonlólaga a közjó ohaj-
tása lelkesít. Kisértsük meg egyszer a népválasztá-
sának egy kis tért nyitni, majd meglátandjuk,
valljon létezik e némi kis különbség a nép itélete
s azon braminoké között, kik eddig göresösen
szoriták markukba a megye kormányzasi gyep-
lőjét.

B. J.

Zalából.

Nézze Marcius ur, a háboruban haszonve-
hető még a népfelkelés is.

Baranya népe felkelt és kiverte az osztrák
zsarnok bérenceit Pécsből, Siklóból.

Somogy népe pedig már sokkal előbb kiverte
a gaz horvátokat Kaposból, Szigetből, Berényből.

De kizorította őket még Kanizsából is, pedig
Kanizsa Zalában vagyon.

Az ellenség már az ördögtől sem félhet job-
ban, mint fél a huszártól s a honvédtől, de azért
hódol ám az erélyesen kimondott népakaratnak is.

Igaz, a fegyvertelen népfelkelés magában egy
magával tehetetlen tömeg, de ötven katona e ma-
gával tehetetlen tömeg élén már egy sereg, a
melly előtt a császáriak ágyustól futnak.

Teszi ezt a morális hatás.

A horvát Zalából nem takarodott ki egészen,

még mindig a Muraközben tanyáz és kipusztítja a
szegény muraközietek horukból, kenyérből, hu-
sukból.

A Muraközben ben van még 800 ujjonez,
melly tavaly ki nem állított.

A Muraközben a Varasdiak szedik az adót.

A Muraközietek alig várják a jelt, hogy fekel-
hessenek és üthessék agyon a tetves horvátokat.

Végre a horvátok örömet is mennének, csak
történnék valami, a mivel szokásukat otthon men-
tegethetnék. Így volt Kanizsán is.

Hát nem lehetne a Muraköz tisz-
tára kisöpörni?

A táblabírók azt felelik: „Igen lehetne, ha
volna rendes katonaság.“

De ha rendes katonaságunk volna, akkor még
sokkal többet is tehetnénk; Horvátországban most
nincs is katonaság, egy 8000 főből álló seregecs-
kével betörhetnénk a gaz országba, és ha rajta
keresztül Fiumeig nem mehetnénk is, Jellasics
uram kénytelen volna vissza jönni és védni or-
szágát, Perczel pedig kiszabadulna a hálóból.

Zala népe maga is képes volna elkergetni a
horvátokat, kik között ugyis kevés a katona; a
mi horvát nép a Muraközben tanyáz, az nemzetőr
és haza kívánkozó ujjonez.

De hiában, nincs egész Zalában egy is ollyan,
a ki a népet erélyes föllépésre fel buzdítaná és a
dolog élére állván, a népet vezetné.

Ellenben van számtalan ollyan, ki a koci
minden kerekeit kötve tartja, de ha lehetne, azt
még hátra is tolná.

Illyenek a zalai nemesek.

A zalai nemesség le fonta liberalismusi pen-
sumát még mult évi Marcius előtt, most pipáz-
gatva ül a pamlagon.

De bár csak így állna a dolog, egyet se szól-
nék, de a zalai nemesség hátra törekszik, 1847-
ben „előre“ volt a jelszava, mostani jelszava
„vissza“.

A zalai nemesség elrémül ő tulajdon művén,
mert ő az ördögöt csak tréfából czitálta, az ördög
pedig valóban megjelent, és kéri napszámát.

A zalai nemesség csaknem első mondta ki az
egyarányos adózást, s a szabadság egyéb első
elveit, mert azt gondolta, hogy majd az ország-
gyűlésen minoritásban marad, de jaj, a tréfából
való lett, a nemesnek muszáj adózni, ő elvesz-
tette a követválasztási privilegiumot és a követ-
instruálási hatalmat, sőt a tisztviselői mindenha-
tóság is kicsikartott a kezéből, és csak maga a
jó isten tudja mi lehet még a dologból.

Bezzeg siratják most a megszünt születési
előjogokat és az elvesztett mindenhatóságot, mint
a zsidók Jeruzsalem pusztulását.

Ők nagyon lehangoltak, a jó híreket hihet-
lelenséggel hallgatják, a rosszakat nagyitva ter-
jesztik.

Mindig búsulnak, panaszkodnak a nagy te-
herről és elkedvetlenítik a népet.

Ők tisztjei az őrseregnek, és épen ők hátrál-
tatják az őrsereg jobb rendezését és főképen a
népfelkelést.

És ha valaki náluknál buzgóbb hazafi jót tenni akar, rá heisztik e farizeusok a népet, mondván: „Ni ez titeket és vagyontokat veszedelmbe akarja hozni.“

Czindery és czimborái nyilvános schwarczgelbségük által a jó ügyet előmozdították, a zalai szinmutatók szinlelt honszeretettük által ártnak neki. Ezek azok a híres liberalisok, szuette támaszal a szabadságnak.

A „vissza“ jelszót még egy más osztály is elfogadta, a papság.

Az angolok jokejaikat koplaltatják, ha ez az emberiséggel megegyezne, így kellene bánni a a statusnak egyházrendbeli szolgálival is.

Lám a reformatus papsággal mindig mostohán bántak s ni ezek a legjobb hazafiak, e kritikus időkben ezek teljesítik leghivebben statusszolgai köteleességüket.

A pápista káplánok is szegények, de van ám köztük sok buzgó hazafi.

Nem ugy a plebánosok, ők nem barátjai a népszabadságnak, mert sedecimájukba került.

Kíváncsian néznek vissza az osztrákház egyiptomi husbográcsaira, és mély hálával emlegetik, hogy az osztrák az egyházzól mindig atyásan gondoskodott.

De gondoskodhatott is, mert nem a magáét ajándékozta, s minden ajándékozásai prédábani osztozások voltak.

Az egyházirendben pedig mindig voltak Loyola hiv követői, kik a népet maguk számára le nem igazhatván, a zsarnok uralkodó ház börtön-mestereivé lettek.

A plebánusok is örülnek a jó hirnek, de csak lesütött szemmel, politizálnak is, de mindig csak olyan oraculumféle kétértelmű kifejezésekben.

A szabadságérti könyörgéseket és predikációkat nyilvánosan megtartják, mivel félnek a náluknál buzgóbb néptől, de ha a falusi nép tőlük otthon tanácsot kér...

Bár valósulna az előre hirdetett keresztes háboru. E jó „Sibolet“ volna plebánosaink hon- és szabadságszeretetére nézve.

Sok schwarczgelb lelkész ott hagyná hiveit s szöknék zsarnok urához.

Megürülne sok plebánia, és sok becsületes káplán kapna hivatalt és kenyeret.

A császár pedig egy reverendás regementet küldhetne a magyarok ellen.

Sz.-Lászlón, június 17. 1849.

Mátyus Kálmán.

Kérdő pontok?

Paczkó vizi városi káplán, ki a szószékből hűségesen megkérdezgette vásárnaponként, hogy juhái közül, ki azon elvetemedett, ki a Kossuth

féle rebellisekkel tart, mert annak a szemé közé akar köpni. S ezen lelki pásztor mégis legelteti nyáját, -- hogy van ez? nem értem.

Kimlein várerősítési tiszt (Eortificationsbau-meister), ki már vagy tiz év óta szolgál Budán, mikor a ministerium 1848-ban megalakult, hozzánk szegődött, később, midőn a császári sereg Budapestet elfoglalta, s a gaz Henzei Budapestet lövette, legmeghittebb embere s tisztje volt, s most ismét nálunk van szolgálatban az egész Budapest csudálkozására, ezt ismét nem értem? megjegyzendő még, hogy ezelőtt három héttel családját elindította Eszékre, s ugy sejtven, hogy ránk nézve kellemetlen körülmények kezdettek kifejlenni. azokat az utból visszahivta, s avval dicsekvék, hogy csak itt várja már be a császáriakat.

Van itt egy muszka Budán, a ki a volt nádorné orosz hg. asszony felett tartja az isteni tiszteleteket, a kinek voltak setétes ablakai akkor, midőn Kossuth Pestre érkezett, avval dicsekszik uton utfélén, hogy ő levelez Oroszhonnal, s már ki is van nevezve tolmácsnak valamely Kajmakantól, s ezt Buda városa rendőrsége tudja, vagy legalább tudnia kellene, s még sincs befogva, de már ezt még jobban nem értem.

Őn Marcius tanácsos volt, s kérem tehát ezen tárgyakban fölvilágosítását, s ez esetben, ha avval nem szolgálhatna, bizza a tisztelt közönségre.

H I R D E T É S E K.

3-1

Lombay János, közlekedési ministeriumi hivatalnok, barátilag felszólíttatik, miszerint három nap alatt alóírtánál megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházuteza 596. sz. a.

4-3

Vörösmarty, a Boesckay-csapatnál főhadnagy, barátilag felszólíttatik, miszerint három nap alatt alóírtánál megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházuteza 596. sz. a.

1-3

Ivanszky Kálmán, ministeriumi hivatalnok, barátilag felszólíttatik, miszerint három nap alatt alóírtánál, megjelenni el ne mulasszon.

Pest június 21-kén 1849.

V. K.

Megyházuteza 596. sz. a.

FORRADALOM.

Néhány nap mulva elkészül, ára 40 ez. kr., de egy egy év is kapható 6 kr.ával. Megrendelhetni minden könyvtáros által.

Irta

Táncsics Mihál.

2-1

Majorsági birtok haszonbérbe adatik.

Pesten alul 5 vagy 6 órányira a Duna mellett egy 300 holdnyi majorsági birtok, csupán gazdasági épületekkel ellátva, e folyó évi szent Mihál naptól, hat egymás után következő, az az 1855-dik évi szent Mihál napjáig haszonbérbe kiadandó. Tudósítást vehet a haszonbérbeni kívánó. Blaskovics Sándor ügyésznel, Pesten Szervita téren, 444. sz. alatt első emeletben.

38.

3-1

Hirdetmény.

A budai takarékpénztár félévi számolatját immár befejezven, a betételek után járó folyó első félévi kamatok, mától felvehetők; mi is az illetőknek ezennel tudomására adatik.

Kelt Budán, 1849. július 3-án.

Az igazgató választmány határozatából.

Egy jó erős uti hintó s két erős nagy ló szárazmóttól szabadkézből eladandó — megtekinthető Kerepesi uton „Mátyás Király“ — fogadóban.

Nemzeti színház.

Pest, szerdán, július 4-kén, 1849.

PAJZÁN IFJU.

Vigjáték 3 felvonásban. Kotzebuetól.

Személyek:

Báró Tüzes Ferencz	—	Farkas Lajos.
Felix, nevelő	—	Szilágyi S.
Zsémbesné asszony	—	Kovácsné.
Nina, leánya	—	Bulyovszkiné.
Lizi, Zsémbesné szobaleánya	—	Miskolczy J.
Bivajfi ur, falusi nemes	—	Bartha.
Mólkus János, nyugalmazott katoná	—	Telepi.
Fodrász	—	Petrik.
Inas	—	Morvai.

Kezdete 7 óraker, vége 9-kor.